

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بنام خدای بخشاینده، با رحم

عَمَّ يَتَسَاءَلُونَ (1)

در باره چه از یکدیگر می پرسند؟ (1)

عَنِ النَّبِيِّ الْعَظِيمِ (2)

در باره خبر بزرگ. (2)

الَّذِي هُمْ فِيهِ مُخْتَلِفُونَ (3)

آنکه ایشان در آن اختلاف کننده گانند. (3)

كَلَّا سَيَعْلَمُونَ (4)

نه، هرگز، به زودی می دانند. (4)

ثُمَّ كَلَّا سَيَعْلَمُونَ (5)

باز نه، هرگز، به زودی می دانند. (5)

أَلَمْ نَجْعَلِ الْأَرْضَ مِهْدًا (6)

آیا نساختیم ما زمین را محل آرامش؟ (6)

وَ الْجِبَالَ أَوْتَادًا (7)

و کوه ها را میخ ها؟ (7)

وَ خَلَقْنَاكُمْ أَزْوَاجًا (8)

و آفریدیم شما را جوره ها؟ (8)

وَ جَعَلْنَا نَوْمَكُمْ سُبَاتًا (9)

و ساختیم ما خواب شما را آسایشی؟ (9)

وَ جَعَلْنَا اللَّيْلَ لِبَاسًا (10)

و ساختیم ما شب را پوششی؟ (10)

و جَعَلْنَا النَّهَارَ مَعَاشًا (11)

و ساختیم ما روز را معیشتی؟ (11)

و بَنَيْنَا فَوْقَكُمْ سَبْعًا شِدَادًا (12)

و بنا کردیم ما بالای شما هفت (آسمان) استوار؟ (12)

و جَعَلْنَا سِرَاجًا وَهَاجًا (13)

و ساختیم ما چراغی درخشنده ئی؟ (13)

و أَنْزَلْنَا مِنَ الْمُعْصِرَاتِ مَاءً ثَجَّاجًا (14)

و فرو فرستادیم ما از ابر های بارنده آب پی در پی بارنده؟ (14)

لِنُخْرِجَ بِهِ حَبًّا وَ نَبَاتًا (15)

تا بیرون آوریم به آن دانه را و گیاه را. (15)

و جَدَّتِ الْأَفَاقُ (16)

و بوستان های انبوه. (16)

إِنَّ يَوْمَ الْفِصْلِ كَانَ مِيقَاتًا (17)

هرآئینه روز فیصله کردن است وقت معینی. (17)

يَوْمَ يُنْفَخُ فِي الصُّورِ فَتَأْتُونَ أَفْوَاجًا (18)

روزی که دمیده می شود در صور پس می آئید گروه، گروه. (18)

و فُتِحَتِ السَّمَاءُ فَكَانَتْ أَبْوَابًا (19)

و باز کرده شد آسمان پس شد دروازه ها. (19)

و سُيِّرَتِ الْجِبَالُ فَكَانَتْ سَرَابًا (20)

و به حرکت آورده شد کوه ها پس شد سرابی (آب نمائی). (20)

إِنَّ جَهَنَّمَ كَانَتْ مِرْصَادًا (21)

هر آئینه دوزخ شد در انتظار. (21)

لِلطَّغْيِينِ مَنَابًا (22)

برای سرکشان جای باز گشت. (22)

لِبِئْسِينَ فِيهَا أَحْقَابًا (23)

باشنده گان در آن مدت های درازی. (23)

لَا يَدُفُونَ فِيهَا بَرْدًا وَ لَا شَرَابًا (24)

نمی چشند در آن سردی (هوا) و نه نوشیدنی. (24)

إِلَّا حَمِيمًا وَ غَسَّاقًا (25)

مگر آب جوشی و زردآبی. (25)

جَزَاءً وَفَاءًا (26)

جزای مناسب. (26)

إِنَّهُمْ كَانُوا لَا يَرْجُونَ حِسَابًا (27)

هر آئینه ایشان بودند نمی داشتند انتظار حسابی را. (27)

وَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا كِذَابًا (28)

و به دروغ نسبت کردند به آیت های ما دروغی. (28)

وَ كُلُّ شَيْءٍ أَحْصَيْنَاهُ كِتَابًا (29)

و همه چیز را شمار و ثبت کردیم ما آن را نوشتنی. (29)

فَذُوقُوا فَلَنْ نَزِيدَكُمْ إِلَّا عَذَابًا (30)

پس بچشید پس هرگز زیاده ندهیم شما را مگر عذابی. (30)

إِنَّ لِلْمُتَّقِينَ مَفَازًا (31)

هر آئینه برای پرهیزگاران است رسته گاری. (31)

حَدَائِقَ وَ أَعْنَابًا (32)

بوستان ها و تاک های انگور. (32)

وَ كَوَاعِبَ أَثْرَابًا (33)

و دوشیزه گان هم سن و سال و مناسب. (33)

وَ كَأْسًا دِهَاقًا (34)

و پیاله (شراب) پُر شده. (34)

لَا يَسْمَعُونَ فِيهَا لَغْوًا وَ لَا كِدَابًا (35)

نمی شنوند در آنجا سخن بیهوده ئی و نه دروغی. (35)

جَزَاءً مِّن رَّبِّكَ عَطَاءً حِسَابًا (36)

پاداشی از جانب پروردگار تو بخششی حسابی ئی. (36)

رَبِّ السَّمَوَاتِ وَ الْأَرْضِ وَ مَا بَيْنَهُمَا الرَّحْمَنُ مَن لَّا يَمْلِكُونَ مِنْهُ خِطَابًا (37)

پروردگار آسمان ها و زمین و آنچه میان آنها است، خداوند بخشاینده؛ نمی توانند از (هیبت) او سخن گفتنی. (37)

يَوْمَ يَقُومُ الرُّوحُ وَ الْمَلَىٰ نِكَّةً صَفًّا مَن لَّا يَتَكَلَّمُونَ إِلَّا مَن أَذِنَ لَهُ الرَّحْمَنُ وَ قَالَ صَوَابًا (38)

روزی که ایستاده می شود جبرئیل و فرشته گان صف زده گان؛ نمی گویند سخن مگر کسی که اجازه داد برای او خداوند بخشاینده و گفت سخن درست. (38)

ذَٰلِكَ الْيَوْمُ الْحَقُّ مَن شَاءَ اتَّخَذَ إِلَىٰ رَبِّهِ مَآبًا (39)

این روز است حق؛ پس کسی که خواست، گرفت به سوی پروردگار خود جای باز گشت. (39)

إِنَّا أَنْدَرْنَاكُمْ عَذَابًا قَرِيبًا يَوْمَ يَنْظُرُ الْمَرْءُ مَا قَدَّمَتْ يَدَاهُ وَ يَقُولُ الْكَافِرُ يَلَيْتَنِي كُنْتُ تُرَابًا (40)

هر آئینه ما بیم دادیم شما را عذابی نزدیکی، روزی که می نگرند مرد آنچه پیش فرستاد دو

دست او و می گوید نامعتقد ای کاش بودم خاکی. (40)